

Pupi Edward büntetése

(Bella szemszöge)

Két nap telt el azóta, hogy megtudtam, hogy Edward egy kanárisárga Porsche-val megvesztegette Alice-t, hogy foglyul ejtsen engem, míg ő vadászni van a fiúkkal. Sajnáltam a barátnőmet, amiért kijátszottam őt és elszöktem La Pushba Jake-kel, és tartottam attól, hogy Edward majd visszaveszi tőle az autót mondván, nem figyelt rám eléggé. De szerelmem megnyugtató, hogy nem küldi vissza a kocsit és az a sárga gyönyörűség továbbra is Alice tulajdonában van.

Az éjjel minden dühöm, amiért „rabságra ítél” Edward a távollétében elpárolgott a közelségétől. Csak reggel jutott eszembe, hogy azért mégis csak meg kellene büntetnem őt, annak ellenére, hogy azt mondtam, ő mindig foglyul ejthet engem. Épp a Cullen ház konyhájában ültem és figyeltem, ahogy Edward reggelit készít nekem. Néha rám nézett és akkor felvillantotta a kedvenc mosolyomat, amitől persze a szívverésem felgyorsult. Ezen ő jól kuncogott, majd továbbfolytatta a reggelim készítését.

Elérkezettnek látszott a büntetés első részének az ideje. Mivel Edward az én gondolataimat nem hallja – legnagyobb szerencsémre –, így Alice segítsége, pontosabban inkább a képessége kell ahhoz, hogy a tervem működjön. Csak egy döntést kell hoznom, hogy barátnőmnek látomása legyen, amit persze Edward a gondolatolvasásnak köszönhetően nyomon tud követni. Épp a sajtot reszelte a szendvicseimre, mikor kitaláltam, hogy mi is legyen az első tréfa. Komoly döntést kell hoznom, hogy a terv tökéletesen működjön, ezért az elhatározásomban is magabiztosnak és önbizalomtelinek kell lennem. Mire Edward betette az előmelegített sütőbe a szendvicseket, hogy percek múlva melegszendvics formájában elpusztíthassam őket, már konkrét tervvel tudtam előállni. Alice éppen a szobájában volt, így ha minden jól alakul, akkor Edward is végignézi vele a látomást.

Elhatároztam, hogy este, amikor Edward az ágyán fekvé vár engem, hogy emberi teendőim után bebújjak mellé, pizsama helyett macskanő jelmezben jelenek majd meg és az egyik kezemben egy ostor lesz, amivel csattintok egyet.

– Most ki fogsz kapni, mert Alice miattad tartott fogságban – búgom a képzeletemben annyira érzéken, amennyire csak tudom, majd az alsó ajkamat beharapva elindulok felé, hogy alaposan „megbüntessem”, pár szenvedélyes csókkal...

Nem telt bele pár másodpercbe és Alice felsikkantott az emeleten, Edward pedig megmerevedett és kiejtette a kezéből a sajtreszelőt, amit épp készült elmosni. A következő pillanatban barátnőm felkacagott csilingelő hangján, amihez csatlakozott Jasper nevetése is – gondolom, megosztotta vele, hogy mit látott.

Bella nehogy elnevesd magad, Bella nehogy elnevesd magad, Bella nehogy elnevesd magad – kántáltam, de egy apróbb mosolyt nem tudtam visszafojtani.

Edward szép lassan megfordult, én pedig igyekeztem olyan fejet vágni, mintha mi sem történt volna. Az elakadt lélegzetem, míg vártam a reakcióját bizonyára elárult, de igyekeztem tartani magam. Először azt hittem, hogy dühös rám, mert máskor aranyszínű szemei most koromfeketén néztek rám. Elöntött a félelem, hogy talán nem a tervek szerint alakultak az elképzeléseim és haragszik rám.

– Nyugodj meg, Bella – kiabált le Jasper. Edward ajkai széles mosolyra húzódtak, én pedig végre megértettem, hogy nem a düh miatt sötétek a szemei.

Mire pislogtam egyet Edward már sehol sem volt, aztán hideg karok ölelték a derekamat és valaki a nyakamba csókolt, amitől megborzongtam.

– Egy csábító boszorka vagy – szólt rekedten.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz – tettem az ártatlant.

– Szóval ki fogok kapni? – suttogta a fülembe.

– Még mindig nem tudom, hogy miről beszélsz – játszottam továbbra vele.

– Ó, igazán? – Aztán oldalra fordította a fejemet és ajkait az enyémekekre tapasztotta. – Boszorka – motyogta a számnak.

– Inkább macskanő – csúszott ki a számon, hogy mégis tudom, hogy miről van szó.

– Na, most megfogtalak – távolodott el tőlem, de én az egyik kezemmel a tarkójánál fogva visszahúztam a fejét, és megcsókoltam.

– Tátott szájjal bámult téged abban a cucuban – hallottam meg Alice hangját. – Hupsz, azt hiszem, rossz az időzítés – csilingelte, mire szétrebbentünk Edwarddal, de karjai továbbra is a derekamat ölelték.

– Miért féltél? – kérdezte tőlem Jasper.

– Feketék voltak a szemei, és azt hittem, hogy azért, mert dühös, de aztán rájöttem, hogy más miatt – mosolyogtam.

– Elképesztő voltál abban a jelmezben – suttogta a fülembe és meg elpirultam, amin persze mindhárman kuncogtak.

– Jó reggelt – dörögte Emmett, amikor belépett a konyhába, mackós pizsamában. A látványtól mindenki nevetni kezdett, ami röhögésbe váltott, mikor nyújtózkodni kezdett, majd ásítást imitált. – Isteni jól aludtam – szólt vigyorogva, miközben leült a mellettem lévő bárszékre. – Mondd csak öcsi, miért is voltak feketék a szemeid? – húzogatta a szemöldökét Edwardra.

– Emmett! – rőttá meg Esme, mikor ő is bejött a konyhába, nyomában Carlisle-lal.

– Én csak érdeklődöm a fejleményekről. De mindegy is, majd teli pocakkal visszatérünk a témára – legyintett és közben a hasát simogatta. – Csinálj reggelit, asszony – csapott a mellé álló Rosalie fenekére, aki csak megforgatta a szemeit. Edward közben a sütőhöz ment kiszedni a melegszendvicseket, majd felkuncogott és hátrafordulva bólintott Rosalie-nak valamire. Mindenki összevont szemöldökkel nézett kettőjükre, de végül senki sem kérdezett rá a dologra. Pillanatokkal később a fincsi reggelimet elém tette Edward, egy nagy tubus ketchuppal együtt. Majd Rose a tepsizhez ment és egy tányérra tett két melegszendvicset, majd Emmett elé rakta.

– Itt a reggelid, drágám – simogatta meg az arcát –, de ha nem eszed meg mindet, akkor a következő két hétben az éjszakákat a kanapén töltöd – mosolygott rá. Emmettnek kitágultak a szemei, az állai pedig a padlón koppantak, persze csak képletesen.

– Hát, de... én... – tátogott, mint egy hal. Mindenki nevetett a jelenet láttán, még Rosalie is vigyorgott.

– Na, gyerekek további jó mulatást, mi elmegyünk a szupermarketbe bevásárolni – köszönt el Esme és Carlisle.

A szendvicsekre Edward szeretett volna a ketchuppal rajzolni, így odatoltam neki a tányért.

– Figyeljétek Picassót – rötyögött Emmett, Edward felé bökve.

Pillanatok múlva, Edward visszatolta a tányért elém és a rajta levő szendvicseken ketchup rajzok díszlegettek. Az egyikén egy mosolygós fej volt, a másikon pedig egy szivecske.

– Jaj, de romantikus – ironizált Emmett, mire Rose jól nyakon vágta. Evés közben egyfolytában zavarban voltam, mert Edward végig engem figyelt. Emmett összeráncolt szemöldökkel nézte a saját adagját, de bátorsága még akkor sem volt, hogy beléjük harapjon, mikor én már mindent elpusztítottam a tányéromról.

– Látom Bella, hogy még mindig éhes vagy, tessék, neked adom a sajátomat, nehogy éhen halj – jótékonycodott Emmett.

– Nagyon kedves vagy, de én már tele vagyok. Jó étvágyat – veregettem meg a vállát, majd megittam a narancslevemet.

Órákkal később, Edwarddal a nappali kanapéján heverészve, megfelelőnek találtam az időt, a büntetés második és egyben utolsó fázisához. Szerencsére ez is könnyen megvalósítható, mert Alice tőlünk pár méterre a fotelben böngészi a magazinokat. Emmett felment a szobájukba Rosalie-val, de alaposan ráfázott, mert a szendvicseket nem sikerült megennie, így a következő két hét minden éjszakáját a kanapén kénytelen tölteni. A mostani egy kicsit részletesebb elhatározás lesz, és izgatottan várom Edward reakcióját. Persze, ahol Alice van, ott pár méterre megtalálható Jasper is általában, aki most felhúzott szemöldökkel bámult ki rám a háborús könyv mögül, mire csak rámosolyogtam. Igazán örültem, hogy Jasper nem tart akkora távolságot, mint miután visszatértek Forksba. Borzasztóan szégyellte magát, azért ami a tizennyolcadik szülinapomon történt, de sokszori elmagyarázást követően megértette, hogy nem haragszom rá. Persze, nem olyan közvetlen velem, mint például Alice vagy Edward, de azért most már közelebb merészkedik hozzám.

Igyekeztem az elhatározásomra gondolni, hogy Alice-nek látomása legyen, de Edward megnehezítette a helyzetemet, mert közben a nyakamat csókolgatta. Végül sikeresen csak arra gondoltam, amit szerettem volna, hogy barátnőm által a szerelmem meglásson.

Épp a szobájában lévő ágyon feküdtünk, ő volt alul, én pedig felül. Lassan kigomboltam a sötétszürke ingét, miközben a nyelvemmel körberajzoltam a márvány keménységű ajkait. Aztán egyre lejjebb haladtam, először csak a nyakát csókolgattam, majd az apránként feltáruuló tökéletes mellkasát vettem birtokba. Ajkaimmal kényeztettem a hófehér izmokat, melyek érintésem nyomán megfeszültek. Aztán egyik kezem végig húztam a mellkasán, le egészen addig, hogy a nadrágon keresztül végig simíthassak a...

Nem volt több időm arra, hogy fantáziáljak arról, hogy mit is tennék még vele, mert közben Alice felkuncogott, Edward pedig felnyögött, majd szaporán szedte a levegőt.

– Na, megállj csak – szólt Edward, majd felkapott és a szobájába viharzott velem. – Foglalmad sincs arról, hogy mit művelsz. Teljesen megőrjítesz – fektetett le az ágyra.

– Ez volt a szándékom – suttogtam.

– Direkt csináltad – jött rá a tervemre. – Szándékosan gondoltál ezekre, hogy Alice-nek látomása legyen és engem az örületbe kergess.

– Be kell vallanom, hogy igen, direkt csináltam – vigyorogtam rá, mire ő az ajkaimra vetette magát.

– El sem tudod képzelni, hogy miket csínlánék veled, ha nem félnék annyira attól, hogy bánthatlak – mondta rekedten, mikor elvált az ajkaitól és mikor rám nézett, a szemei ismét feketék voltak.

– Nekem is lennének ötleteim veled kapcsolatban – suttogtam behunyt szemekkel, mert Edward közben felgyűrte a felsőm alját és a hasamat csókolgatta. Beharaptam az ajkamat és úgy élveztem Edward ténykedését, majd nem sokkal később felrántottam magamhoz, hogy megcsókolhassam.

– Szóval ez volt a jutalmam, mert Alice fogságban tartott? – kérdezte aztán, mikor eltolt magától, mondván ne kockáztassuk tovább a testi épségemet.

– Jutalom? – kérdeztem kábán. – Inkább büntetésnek mondanám.

– De én nagyon is élveztem a látomásokat. Szóval ez inkább jutalom – mondott nekem ellent.

– Tévedsz. Ez büntetés, mert nem válthatom valóra a látomásokat. Mert, ha úgy csókolnám ezt a tökéletes mellkast – simítottam végig rajta az ingen keresztül –, ahogyan a képzelgésemben tettem, nem tudnád visszafogni magad, annyira élveznéd – vigyorogtam rá diadalittasan.

– Ez tényleg büntetés – sóhajtott fel. – Ez lesz mindig, ha Alice-szel kell raboskodnod majd?

– Nem mindig. Mondtam már, hogy te foglyul ejthetsz, de azért néha kell a revans – vigyorogtam továbbra is.

– Boszorka – motyogta a nyakamba.

– Úgy nevezel, ahogy csak akarsz. De túl hamar lett Alice-nek látomása – szóltam behunyt szemekkel, míg ő továbbra is a nyakamat kényeztette.

– Ezt miért mondod? – motyogott.

– Mert a kezem nem jutott el oda, ahová szerettem volna – suttogtam.

– Hová szeretett volna eljut... – de már nem tudta befejezni, mert az egyik kezem elérte a célját, és nadrágján keresztül végig simított a férfiasságán, mire ő hangosan felnyögött.

– Ez az Bella, ráfér már az öcskösre egy kis izgalom – hallottam meg Emmett hangját, majd rajtam és Edwardon kívül mindenki felkacagott, aki a házban volt...